

Desuden har jeg den betragtning med hensyn til de nye lande, der kommer ind, at hvert nyt land, der kommer ind, jo skal acceptere de regler, som de andre lande tidligere har vedtaget, og som er gældende. Og så skal der jo forhandles med hvert enkelt land, og dér skal de så tiltræde de vedtagelser, som allerede er besluttet af de øvrige lande.

Det er dog en lettelse, at det sker, inden EU kommer op på 27 lande, men det er da klart, at det bliver mere besværligt, når det er 27 lande, der skal beslutte noget i enstemmighed. Men der vil altså stadig være områder, som der skal være enstemmighed om. Det kan vi ikke undgå, og så må vi tage det bøv! og de besværligheder, der følger med.

Om det hollandske formandskabs liste vil jeg blot sige, at jeg har også undret mig over nogle af oversættelserne, men at jeg har konstateret, at det lyder værre på dansk, end det gør på engelsk, og derfor vil jeg forbeholde mig svaret til senere.

Annette Just (FP):

Man skal nu høre meget, før ørerne falder af: For Det Radikale Venstre lyder ændringsforslagene til Traktaten værre på dansk, end de gør på engelsk! Men jeg håber altså, at Det Radikale Venstre finder ud af, hvad der reelt ligger i det om udenrigspolitikken, for der er faktisk nogle, der ønsker, at forsvars- og sikkerhedspolitikken skal ind i EU, og derfor håber jeg, at De Radikale – som de dog plejer og har gjort indtil nu – vil stå fast ved den politik, at sådan skal det ikke være.

Men jeg skal gerne starte med at takke regeringen for dens besvarelse af forespørgslen og sige, at jeg glæder mig til, at statsministeren vil overholde dét, som han jo lovede, nemlig at indkalde partilederne til en samtale om, hvordan vi kommer det sidste stykke i regeringskonferencen. For jeg har jo med undren konstateret, at 48 pct. af Danmarks befolkning ved den sidste folkeafstemning ikke var repræsenteret blandt de partiledere, som statsministeren indkaldte i mandags, og jeg går ud fra, at det vil sige, at vi, altså de tre partier, som rent faktisk repræsenterede de 48 pct. ved den sidste folkeafstemning, vil blive inviteret her i weekenden, eller noget i den retning.

Derudover sagde statsministeren en frygtelig masse om udviklingen i Europa og om NATO-udvidelsen og om, at nu gælder det om at turde. Og statsministeren tør – derom ingen

tvivl – men han sagde godt nok ikke, hvad det var han turde, og derfor må jeg sige, at den eneste, der rent faktisk sagde noget om, hvad der reelt er skete under regeringskonferencen, var udenrigsministeren, og det skal han have tak for.

Han skal have tak for, at han sagde klart og tydeligt, at det retlige og indre område skal blive i søjle 3, og at regeringen ikke vil acceptere et søjlespring på det område. Og lige så tydeligt sagde udenrigsministeren – i hvert fald sådan som jeg hørte det – at Schengensamarbejdet også skal forblive i søjle 3, og at regeringen heller ikke vil acceptere et søjlespring her. Og det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område skal også forblive i søjle 2, så vidt jeg kunne forstå udenrigsministeren, og man vil heller ikke her acceptere et søjlespring, og man vil slet ikke lade sig tryne af det fransk-tyske ønske om at få det hele over i søjle 1 med kvalificeret flertal.

Og jeg er jublende lykkelig over, at udenrigsministeren sagde det så klart og tydeligt, for det må jo betyde, at regeringen også kan stemme for det af Fremskridtspartiet fremsatte dagsordensforslag; så kan der ikke være store problemer i det.

Hvad jeg også vil takke for, er, at regeringen vil holde fast ved, at EU som juridisk person kun kan bruges ved køb af en bil eller eventuelt et lille hus, men ikke kan bruges til at binde fremtidige regeringer, for det synes jeg også er fornuftigt.

Men om al den snak, vi har haft om EU-forbeholdene, som det nationale kompromis så fint har lagt op til i Edinburgh, må jeg sige – og jeg ved godt, at jeg allerede har sagt det i Europaudvalget i fredags, og at jeg også kort har været inde på det i dag – at jeg faktisk har et problem med hensyn til, hvorfor i alverdens riger og lande vi bliver ved med at tale om nogle forbehold, som jeg vil vove den påstand at vi ikke har en disse tillid til, og dér havde hr. Kent Kirk ganske ret, i særdeleshed fordi der i foråret 1992, da vi diskuterede Maastricht-Traktaten og den blev vedtaget med et stort flertal her i Folketingssalen, blev accepteret et ændringsforslag stillet af alle de daværende partier i Folketinget undtagen SF og Fremskridtspartiet.

Fremskridtspartiet og SF stemte godt nok imod den på det tidspunkt, men det var jo inden den første folkeafstemning, og det var jo de to partier, der var imod Maastricht-Traktaten, men alle de andre partier sagde altså: Vi ønsker et ændringsforslag om, at Danmark ikke vil tilslut-